

Πῶς και σὺ παρεξεράτης
ἀπὸ βήματα Βουλῶν
ἐπιλήσιμον τῆς ἀγάπης
τῶν Ἑλλήνων κ' Ἰταλῶν ;

Πῶς και σὺ δὲν μᾶς ψηφῆς
και μᾶς δειχγεις καταφρόνια ;
θὰ οὐ κάνω γὰ μὴ φῆς
εἰς τὸ μέλλον μακαρόνια.

“Ο παπποῦλης τέτοια λέει στὸν Τίτον, Περικλέτο,
και τὸν κάνει Ριγκόλετο.
Μιὰ στιγμὴ δὲν τὸν ἀφίνει
και τοῦ δίνει και τοῦ δίνει.

Τοῦ γανόνει τὸ μαρὰ
και ξεχνάει τὴν Βουλῆ,
και γι' αὐτὸν τὸν Ἰταλὸ
πρὸς τοὺς φίλους ὁμιλεῖ.

Δὸς του, Θεωδορῆ, ξανά,
κτύπα τὸν μακαροῦ.
Θεωδοράκη, πὲς ἀλεῦρι...
ὁ μακαροῦς γὰ ὁ εὔρη.

Και φωνάζουνε πολλοὶ
κορδοῦφιλ' Ἰταλοί:
τὸ Κορδόνι τὸ Κορδόνι
τάβαλε μὲ τὸν Τίτον.

Μὲ τὰ φῶτα τῆς ἡμέρας,
μὲ τὰ σκότη τῆς νυκτός
πολεμῆ τὸ ξένο τέρας
ὁ παπποῦλης πηδητικός.

Μὲ τοακισματα πολλὰ
τὸν σαρκάζει, τὸν γελᾷ,
και τὸν κάνει σὰν κορυεῖ
μὲ πικρῶν σκαυμάτων βέλγη.

Και φωνάζουνε πολλοὶ
κορδοῦφιλ' Ἰταλοί:
τὸ Κορδόνι τὸ Κορδόνι
κοροιδεῖει τὸν Τίτον.

II —

Εἶδες φῶς μου, τὸ γατάκι,
εἶταν ἓνα κορυεῖλι
ἀπὸ κάτω σὺ ἐτραπέει
μὲ τὰ γόγια του τὸ παίζει;

Μιὰ τάρφει, μιὰ τὸ πᾶνει,
μιὰ χυμᾶ και τὸ δαγκάει,
μιὰ δὲν ξέρω τί τοῦ κάνει.

Τῶρ αὐτοὺς τοὺς στίχους κρύει,
Φασουλιῆ μου στραβοσκέλη...
ὁ παπποῦς ὁ γάτος εἶναι
κ' ὁ Τίτονι τὸ κορυεῖ.

☛ — Πλὴν ἴα τὴν ἀπάντησον ἢ ἀκούσῃς τῆς Βουλῆς
στὸν λόγον τῆς Ἀδῆς.

Ἀνταπαντῆ σοφῶς τὸ Βουλευτήριο
Ἰστοῦ Θεοῦ τὸν σπουδαῖον ἐναρκτήριο.

“Ο λόγος ὁ βασιμικός
εἰκνίης τῆς δευτέρας
ἦν και πολὸ συμβολικός
ἐφ' ἡνί στυὸς πατέρας,
μὴ Ἐπαρκῆς ἐξήγησι ἀκόμη δὲν εὐρέθη,
ἀλλ' ὅμως ἐτελείωσαν ὅσα μᾶς ὑπεστέθη.

Τὴν θεωρίαν ἴσαμεν τοῦ λόγου και στὴν πράξιν,
πρὸ πάντων τὴν ἀσφάλειαν τοῦ κρότους και τὴν τάξιν
τὴν ἐξυμνεῖ κ' ἐντός κ' ἐκτός καθένος συμπολίτης,
και στὰ Χανιά τῆς Κρήτης
τῆς Ἐραγε κ' ὁ τῶν « Καριῶν »
κ' ὁ τῆς « Ἐσπερινῆς »,
δὲν ἔχει δὲ πρὸς τὸ παρὸν
παράπτον κανεῖς.

Και στὸ Στάδιον ἐκείνο μίαν μάχην μὲ κορόνας
μέχρι τῶν τετραπελάων τὴν ἐσάλεισαν χανιά...
σὰν δὲν εἶσαι τοῦ Θεοῦ σὲ θεοῦ στὰς Ἀθήνας,
μὰ σὰν εἶσαι τοῦ Θεοῦ σὲ θεοῦ στὰ Χανιά.

“Ἦκουσ μετὰ χαράς του κάθε ρήτωρ τῆς Βουλῆς
πῶς ἡ κόρ ἢ προσφιλῆς
πρὶν μὲ κόρης ἀπασιμὸς
ἐνωθῆ μ' ἱμᾶς ἀνάμα,
τῆς μητρὸς τῆς τοῦ θεομὸς
ἐρασιμὸς κατὰ γράμμα

Τὴν ἀσφάλειαν ἐξάφρον και πατέρας ἀσθηροῖ
κ' εἶναι φάκτουμ, ὅπως λένε, κ' ὄχι μόνον και χλεύη,
και τὸ Κῦρον τῆς « Ἐστίας » τὸ κεφάλι μαρτυρεῖ
πὸς ἀσφάλεια κρατῖον εἰς τὸ κρότος βασιλευεῖ.

Και καμπόδας ποιητικίας,
ἢ ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Παχτικός ὁ Γεώργιος, μελετητῆς θεοῦ
και μονακοφιλόλογος σπουδαῖος και τρανός,
κατόπιν τῶσων μελετῶν και μόχθων ἀναμάτων
τόμον ἐξέδωκε λαμπρὸν δημοτικῶν ἁσμάτων,
πολύτιμον κεμήλιον τῶν κατ' ἡμᾶς γραμμάτων.
“Ὅθεν δικαίως Ἐπαθλοῦ στὸν μουσικὸν ἀνήκει...
ἐκδότης ἢ τοῦ Μαρσαλῆ γνωστῆ Βιβλιοθήκη.

Ἀντωνιάδη Γεώργη Παρισιῶν Κορυεῖον,
ποῦ γίνονται καθάρματα μοῦτρα πολλῶν κορυεῖων.
Τι πλοῦτος ἀσμάτων, τί μῦτρα ζηλευτά,
ἐκεῖ κορυεῖς τέχνην θὰ βῆς μοναδικήν,
κοσμῆματα, κομμώσεις, και μέσα σ' εἶ ἀτὰ
τὴν μέθοδον τὴν νέαν τὴν ἀνισοπέκην.
Ἰστοῦ Πανεπιστημίου τὸν μέγαν ὁρόμον ἴτε
κ' ὁπ' ἀριθμῶν πενήντα και πέντε θὰ τὸ βρῆτε.

Τῆς ἐξοχῆς, τοῦ Γύναι βιβλίον ἐμπνευσμένον,
εἰς τῆς Ἀλεξανδρείας τὴν πόλιν τυπωμένον.

Ἀθριον εἰς τὸ Ζάπλειον μέγα λαχέιον πρώτης
γὰ τοὺς ἀπόρους ἀσθενεῖς
τῆς Φιλοπάκου τῆς κλεινῆς,
κ' ἔς τρέψῃ πᾶς φιλάνθρωπος κ' ἀληθινὸς ἱππότης.